

דף סיכום בחינה**מזהה בחינה: 001000252385 מזהה סטודנט: 192212****שם קורס: הענישה הפלילית**

מספר שאלה	ניקוד מירבי	ציון
1	65.00	65.00
2	10.00	10.00
3	10.00	10.00
4	10.00	10.00
5	5.00	5.00

ציון בחינה סופי : 100.00**הבחינה הבדוקה בעמודים הבאים**

הפקולטה למשפטים - אוניברסיטת בר אילן

ענישה פלילית - מועד ב 2021 סמסטר ב'

-
מס' קורס: 7999903201

שם מרצה: ד"ר שי פרבר

הנחיות למבחן

משך הבחינה הוא שעתיים וחצי.

הבחינה היא בחומר פתוח.

אנא קראו את השאלות בעיון רב לפני שאתם מתחילים לכתוב את התשובה.

יש **לנמק** את התשובות, תוך הסתמכות, בין השאר, על חומרי הקריאה (חקיקה, פסיקה, ספרות) שנלמדו בשיעורים.

חלק ראשון - שאלת קייס

להלן פרטי המקרה:

הנאשם נכנס לחדר השינה שם ישנה על מיטתה המתלוננת כשהיא לבושה בתחתוניה בלבד. הנאשם התיישב על המיטה, התבונן במתלוננת והחל ללטף את חזה לשם גירוי מיני. המתלוננת התעוררה משנתה, הבחינה בנאשם והחלה לצרוח בבהלה. או אז כיסה הנאשם בידו את פיה כדי להשתיקה, והשתרע על גופה בניגוד להסכמתה, לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. בהמשך, אחז הנאשם בירכיה של המתלוננת, פיסק את רגליה ונשען עליה עם גופו, כאשר איבר מינו בסמוך לאיבר מינה, וזאת כדי למנוע ממנה לסגור את רגליה. במהלך התנגדותה של המתלוננת, אחז הנאשם בכפות ידיה של המתלוננת וכופף את אצבעותיה לאחור, ובכך גרם לה לכאב. בשלב זה ניסה הנאשם להוריד את מכנסיו, אך בשל התנגדותה של המתלוננת לא הצליח. או אז הצליחה המתלוננת להדוף את הנאשם מעל גופה ומיד לאחר מכן קמה מהמיטה ונמלטה לכיוון דלת הדירה. הנאשם יצא מחדר השינה לכיוון דלת הדירה, חלף על פני המתלוננת, פתח את דלת הדירה ונמלט.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשע בעבירות הבאות – מעשה מגונה בכח (שני מעשים) עבירה לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ובעבירה של כניסה והתפרצות למקום מגורים או תפילה או ממנו, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק.

לנאשם עבר פלילי של עבירות מין והתפרצות. העבירות "ברות הפעלה" [מאסר על תנאי מגז"ד קודם].

הערה - בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בתיקים דומים אלימות ברף דומה הראתה על מנעד ענישה שבין 12 בחודשי מאסר בפועל לבין עונש של 18 חודשי מאסר בפועל לעבירת ההתפרצות לדירה ומנעד שבין 4 ל-6 שנים בעבירה המתוארת של מעשה מגונה בכוח, וזאת לצד רכיבי ענישה של מאסר מותנה מרתיע, קנס ופיצוי לטובת המתלוננים.

שאלה מס' 1 (65 נק')

הנכם שופטים בבית משפט השלום בת"א. והגיע לפניכם המקרה הבא. **כתבו את גז"ד של הנאשם**

. זכרו - כל גז"ד עשוי להיות נכון ובלבד **שתנמקו**

את עמדתכם כהלכה ובדרך שהתוותה בחוק ובפסיקה, על בסיס חומרי הקריאה (החקיקה, הפסיקה והספרות לרבות התיאוריות הכלליות) שנלמדו בכיתה.

התשובה לא תעלה על 4 עמודים. [ניתן **בהחלט** להסתפק בפחות מכך]

בין יתר פרטי גזר הדין, תנו דעתכם להיבטים הבאים: מתחם העונש הראוי, הערכים החברתיים שנפגעו, הצדקות הקשורות לענישה ויישומן, נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, שיקולי ענישה נוספים, ורכיב פיצוי לנפגעים.

כמו כן, נא ציינו תיאוריות משפטיות ו/או קרימינולוגיות ככל שישנן וככל שהן רלבנטיות לאירוע.

משמעות ותכליות תיקון 113 ועקרונות מרכזיים

תיקון 113 נועד להבנות את שק"ד השיפוטי בענישה תוך קביעת עקרונות ושיקולים מנחים, את המשקל ואת היחס ביניהם (ס' 40(א) לחוק העונשין (להלן- **החוק**)). זאת, כדי ליצור אחידת ושיטתיות בענישה (**עקרון החוקיות**), להביא לידי שיפוט שוויוני כדי שלא כל שפט יעשה כראות עיניו (**עקרון השוויון**) וכן ליישם עקרונות שיטתיים ברורים ומנחים שנקבעו ע"י ועדה מוסמכת ולא כל שופט לעצמו (**משמעות מוסרית**). למרות שיש הבנייה של שק"ד לא שוללים את הענישה האינדיבידואלית (היינו, ישנה שיטה תבניתית עם יכולת החרגה).

העקרון המרכזי: **עקרון ההלימה (ס' 40ב)**: קיומו של יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת האשמה של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

יש לגזור את עונשו של הנאשם בהתאם לתיקון 113 תוך נימוק פס"ד (40ד).

ריבוי עבירות ואירועים (40 ג)- הנאשם נכנס לחדר השינה של המתלוננת, ליטף אותה בעודה ישנה במיטתה, השתרע על גופה, ביצע בה מעשים מגונים, ניסה להוריד מכנסיו ולבסוף פתח את דלת הדירה ונמלט. לפי כלל הזיקה יש קשר ענייני הדוק בין העבירות שעבר: הן ההתפרצות למקום מגוריה והן ביצוע המעשים המגונים- וניתן לראות זאת כמסכת עבריינית אחרת (מוחמד סעד). הן לפי מבחני דלאל נראה כי יש מקום לקביעת מתחם ענישה אחד: 1. סמיכות זמן ומקום- בבית המתלוננת ובפרק זמן אחד. 2. מדובר בעביר שביצועה נועד לאפשר ביצוע עבירה אחרת- התפרצות למקום מגוריה כדי לבצע בה את המעשים.

בשלב הראשון, קביעת מתחם ענישה

בגזר הדין על בית השפט לקבוע מתחם ענישה בהתאם לעקרו וְההלימה המנחה (**ס' 40ג**), לפי פסיקת העליון- מתחם לא צר מדי ולא רחב מדי. לפי **ס' 40 ג(א)** ישנם 4 קריטריונים להתחשבות בבואו של בימ"ש לקבוע את המתחם:

א. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה- ביטחונה ושלומה של המתלוננת בבית מגוריה, מבצרה האישי, **זכותה לשלמות הגוף והנפש**- בפריצה למרחב האישי שלה ולתחושת מצוקה נפשית ופיזית עת היא מתעוררת משנתה ורואה אדם זר בביתה הנוגע בה ללא הסכמתה. וכן פגיעה באינטרס הציבורי שבמיגור תופעת ההטרדות, תופה שהפכה להיות רווחת יותר ויותר בשנים האחרונות. ועוד, **השמירה על הסדר הציבורי וחובת הציות לחוק**- לכל אדם יש את הזכות שלא יפלו למרחב האישי שלו, יש לו את הזכות לפרטיות ולכבוד, וכן ישנו איסור בחוק העונשין לו יש לציית שלא להתפרץ ולבצע מעשים מסוג זה ללא הסכמה.

ב. מידת הפגיעה בערכים שנפגעו- המתלוננת קמה משנתה וראתה אדם זר שנוגע בה, כך שסביר כי חשה **חסרת ישע** בסיטואציה ובנסיונה להתנגד לנאשם. כמו כן, היא התנגדה במהלך כל הסיטואציה והנאשם **המשיך שמעשיו ולא חדל**. ועוד, אפשר לומר שיש בתופעת המעשים המגונים משום **מכת מדינה** ומעשיו אף מביאים **להשפעה כללית** שלילית.

ג. מדיניות העישה הנוגת- ביחס לעבירה שבוצעה. כאן המקום לבחון פסיקה רלוונטית, אולם נתון כי מדיניות הענישה היא בין 12 חודשי מאסר בפועל ל18 חודשי מאסר בפועל בעבירת התפרצות. ומנעד שבין 4-6 שנים במעשה מגונה בכוח, לצד רכיבי עונש מאסר מותנה מרתיע, קנס ופיצוי לטובת המתלוננים.

ד. הנסיבות השורות לביצוע העבירה (ס' 40ט)- בשלב זה, אין התחשבות בשיקולים אישיים אלא בשיקולים הקשורים בנסיבות הקשורות לביצוע העבירה. מבין 11 תתי הסעיפים שבחוק, נראה שעניין זה רלוונטיים סעיפים אלה:

(1) התכונן שקדם לביצוע העבירה- הגעה למקום מגורי המתלוננת תוך פריצה לביתה, בכדי לבצע בה את המעשים.

(2) חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה- הנאשם ביצע באופן בלעדי את העבירה ובלא שידול של אף אחד.

(3) הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה- נזק נפשי גדול למתלוננת שחיללו את גופה וכן נכנסו לביתה בעודה ישנה.

(4) הנזק שנגרם מביצוע העבירה- לא נתון בנתונים, אך אשער שהתממשה התוצאה הצפויה.

(6) יכולת הנאשם להבין את אשר הוא עושה- לא נתון גילו של הנאשם וכן נתונים נוספים אודותיו, אז לא ניתן לדעת האם מתקשה להבין את חומרת מעשיו.

(7) יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשיו לרבות התגרות של נפגע העבירה- לא הייתה כל התגרות מצד המתלוננת. לגבי יכולת הימנעות ושליטה- כנ"ל בס' 6- לא ידוע.

(8) מצוקתו הנפשית של הנאשם ערב התעללות בו על ידי נפגע העבירה- אין כל התעללות מצד המתלוננת כלפי הנאשם.

(10) האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה או ניצולו- פגיעה משמעותית בגופה הפרטי בביצוע מעשים מגונים ללא הסכמתה ואף התנגדות, כניסה למבצרה האישי בעודה ישנה, תוך הפעלת כוח פיזי עליה.

לפיכך, ובשל העובדה כי יש לראות בעבירות כאירוע אחד, אמליץ על מתחם ענישה אחד שנע בין 5 שנים ל7 שנים מאסר בפועל, לצד רכיבי עונש מאסר מותנה מרתיע, קנס ופיצוי לטובת המתלוננת.

בשלב השני, נבדוק חריגה מהמתחם- האם יש מקום לחרוג מהמתחם בשל שיקולים מסוימים (**40ג(ב)**)

לקולא- שיקום- הנאשם בעל עבר פלילי בעבירות מין והתפרצות, אולי יש לו סיכויים טובים להשתקם- אך הדבר מותנה בהמלצת תסקיר שירות מבחן/אינדיקציה ממשית מהנתונים לשיקום, דבר שלא עולה מהנתונים הקיימים (40ד). כמו כן, ישנו חריג לפיו במקרה של מעשה ומידת אשמה של הנאשם בעלת חומרה יתרה, אין לחרוג מהמתחם, אף אם יש סיכוי שישתקם- אני רואה במעשיו משום מעשים חמורים וקשים שיש לקנות. לא אמליץ על חריגה לקולא.

לחומרא- הגנה על שלום הציבור (40ה)- מאפשר חריגה רק במעט ע"ב חו"ד מקצועית או עבר פלילי משמעותי- לטעמי מתקיים בענייננו, לנאשם עבר פלילי באותן עבירות ויש סיכוי גבוה להישנות מעשיו.

בהתחשב בכלל השיקולים, דומני כי יש לחרוג ממתחם הענישה לחומרא, אם כי במקצת, כך שמתחם הענישה יהא בין 5 שנים ל7.5 שנים מאסר בפועל, לצד רכיבי עונש מאסר מותנה מרתיע, קנס ופיצוי לטובת המתלוננת.

בשלב השלישי, גזירת עונשו של הנאשם- בימ"ש יקבע את העונש המתאים בתוך המתחם שהמלצתי עליו תוך התחשבות בנסיבות שאנן וקשורות בביצוע העבירה (40יא)- הרלוונטיים:

(4) נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב- הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ובכך לקח אחריות מלאה על מעשיו.

(5) מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה- לא ניסה לתקן או לפצות את המתלוננת. ועוד, נמלט מדירתה.

(6) שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק- נראה שכן, הגיע להסדר עם התביעה לפיו יתוקן כתב האישום שלו והוא יודה בעובדות.

(7) עברו הפלילי של הנאשם או היעדרו- לנאשם עבר פלילי בעבירות מין ובהתפרצות.

אציין כי ס' 40יב- נסיבות נוספות: ס' סל שיכול להכניס גם את ההודאה של הנאשם בכתב האישום המתוקן ללא ניהול ההליך כולו דבר שחסך זמן שיפוטי.

הרתעה אישית (ס' 140)- ישנה סכנה בהישנות ביצוע העבירות שהרי לנאשם עבר פלילי באותן עבירות, כך שלטעמי יש מקום להחמיר עמו כדי להביא להרתעה אישית ממשית.

הרתעת הרבים (ס' 140ז)- תופעת המעשים המגוני שהפכה להיות "מכת מדינה", אשר לה פגיעות חמורות בנפש של הנפגעים (לא בכדי קמו לא מעט ארגונים ומרכזי סיוע כדי לסייע לנפעי תקיפה מינית), כך שיש מקום להרתיע את הרבים.

אציין כי שיקולי ההרתעה, הן האישית והן הרבים, מאפשרת קביעה על הקצה המחמיר של המתחם, אך לא לחרוג ממנו.

יוצא אם כן, לדידי, כי יש לגזור את העונש של הנאשם בראש המתחם ולקבוע באופן פוזיטיבי את העונש- לאור חומרת המעשים ובהתאם למכלול השיקולים שדנתי בהם לעיל, אקבע עונש כדלקמן:

מאסר בפועל- מדובר באדם בעל עבר פלילי באותן עבירות. לטעמי יש חשש למסוכנות כלפי הציבור ונכון להרחיקו מהחברה למען שלומה, למען הרתעתו ולמען הרתעת הרבים, וכן צריכה להינתן לו ענישה מכאיבה כדי שתהיה משמעותי. וכן, בהתאם לעקרונות ההלימה, יש להשיב לנאשם על מעשיו כגמולו. על כן, עונש מאסר של 7 שנים.

מאסר מותנה- לתקופה קצובה מיום שחרורו ממאסר (ס' 52) כדי שיהיה משמעותי- אקבע פרק זמן של שנתיים.

וכן אקבע כי יש להורות על הפעלת המאסר על תנאי שיש נגדו- כך שירצה את שתי התקופות בזו אחר זו (ס' 58).

קנס- לרוב יוטל בעבירות קלות וכן יצטרף לעונשים נוספים. התייחסות למצב הכלכלי של הנאשם הקביעת מתחם הקנס הראוי (לא ידוע מצבו הכלכלי, כך שלא רלוונטי). לפי ס' 63- ניתן להטיל קנס שהוא פי 4 משווי הנזק או משווי טובת ההנאה שהשיג. באם לא ישולם, בית המשפט יכול להטיל מאסר (ס' 71א).

פיצויים- ס' 77 לחוק- עד 258,000 ש"ח בגין **כל עבירה** שיינתנו לפי ערך הסבל/הנזק שנגרמו ביופ ביצוע העבירה/יום מתן ההחלטה- לפי הגדול מביניהם. בפס"ד טווק קבעה הש' ברק-ארז כי 258,000 ש"ח הם תקרה לנאשם ולא לכל נפגע עבירה בנפרד. גובהם ייקבע על פי חו"ד של הנזק שנגרם לנפגעים: הטיפולים הרפואיים להם הם זקוקי סבעקבות הפגיעה, הנזק הנפשי שנגרם, טיפולים שיקומיים וכו'. גם אם המתלוננת בחרה לוותר על הפיצוי עדיין ניתן לפסוק לה פיצוי (אחמד חסאמרה) ובכל מקרה יכולתו הכלכלית של הנאשם לא תלקח בחשבון בקביעות גובה הפיצוי (וחידי מג'אדולי) ויתוכל ההנפגעת גם לתבוע הליך אזרחי ובתיעה אזרחית נגרת הרשעה בפלילים (42 לפקודת הראיות). הנפגעת שלנו לא נפגעה בגוף (לפי הנתונים), אך ההנחה היא כי נגרם לה נזק נפשי אשר יצריך טיפול נפשי משמעותי אשר בהתאם לחו"ד שתינתן אקבע את גובהם.

אציין כי לפי ס' 77ג) קודם כל ינתן הפיצוי לנפגעת ורק לאחר מכן יתקבל הקנס למדינה.

כן על בית המשפט לציין במפרש איזה מהעונשים מצטברים/חופפים.

שאלה מס' 2 (10 נק')

(בהמשך להב"ל): האם לדעתכם יש מקום לגזור מתחם ענישה אחד או שני מתחמי ענישה? מהם השיקולים בעניין?

כפי שהצגתי בשאלה הקודמת, נראה כי ניתן להסתכל על העבירות אותן ביצע הנאשם כעל מכלול והדבר עמד בראי הפסיקה (סעד ודלאל). לכן, נראה כי יש מקום לגזור מתחם ענישה אחד עבור העבירות תוך שיש לשקול את מכלול השיקולים, הן הקשורים לנסיבות ביצוע העבירה והן נסיבות אישיות, וכן שיקולי הרתעה הגנה על שלום הציבור, ולפיכך להעמיד את העונש בראש המתחם כפי שעשיתי בשאלה הקודמת.

אולם, ניתן לומר כי יש מקום לגזור שני מתחמי ענישה, יש בכך משום עמידה בשיקולי גמול וצדק: כאשר פוגע עושה דבר רע, המדינה צריכה להעניש אותו (קנט). מידת העונש צריכה להיות כמידת הפשע "**עקרון הגמול**"- כך נקבע לו מתחם ענישה נפרד בעבור כל אחת מהעבירות. הדבר מתכתב עם עקרון ההלימה בחוק- להשיב לנאשם כגמולו. דבר זה הולם אף את מטרות הענישה: **הרתעה**- אישית לנאשם שלא יעבור שוב עבירות. **הגנת שלום הציבור**- שלילת האפשרות מהנאשם לחזור ולעבור עבירות על ידי כליאתו. **הפילוסוף הגל** רואה את העולם מאוזן מבחינה מוסרית ורואה בפשע כמפר את האיזון החברתי. **דניג טוען** כי עונש הוא ביטוי לכך שהקהילה מגנה את הפשע. **רולס ודבורקין** טוענים שהפשע פוגע בחירות הפרט וצריך יכולת כפייה- יש להבטיח את זכויות החברה וחירויותיה באמצעות ענישה כדי לקיים יציבות. **זאק רוסו** טוען כי יש להעניש את העבריין בגין היתרון שקנה שלא ביושר.

שיקול נוסף הוא הטלת העונש היא בצורה חופפת/מצטברת.

לעניות דעתי, השיקולים ומטרות הענישה המפורטים מושגים ועשויים לבוא לידי ביטוי בצורה ראויה ומספקת, הן באמצעות מתחם ענישה אחד (ומחמיר יותר כפי שניתחתי בשאלה הקודמת) והן באמצעות שני מתחמים.

שאלה מס' 3 (10 נק')

נפגעת העבירה התלוונה בפני הפרקליטה שקולה לא נשמע טרם מתן גזר הדין. מהן הדרכים שבמסגרתן ניתן להביא את קולה בפני בית המשפט במקרה דנן? מה הסנקציה האפשרית אם הדבר לא קרה?

בהתאם להתפתחות המשפט הפלילי וחקיקת חוק זכויות נפגעי עבירה ב-2001, לנפגעי עבירה שורה של זכויות במהלך ההליך הפלילי וביניהן זכות להבעת עמדה באשר להליך הפלילי המתקיים כנגד הנאשם.

מסעיף 8 לחוק אנו שואבים את כוחה של נפגעת העבירה להשמיע את קולה. כמו כן, לנפגעת עבירות מין/אלימות חמורה, כמו בענייננו, הזכות של נפגעת העבירה לביעה עמדתה בהתאם לרצונה לעניין ההסדר בכתב או בע"פ בפני הפרקליט טרם ההחלטה תוך 14 ימים (**ס' 17 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תקנות זכויות נפגעי עבירה**). הפרקליטות מחוייבת לשמוע את עמדתה של הנפגעת, אולם אינה מחוייבת לקבלה (**הנחיית פרקליט המדינה הרלוונטית**).

בהתאם ל**ס' 17(ד)** חובתו של בית המשפט אשר דן בכתב האישום בעבירות מין/אלימות חמורה לברר במסגרת הדיון שבו מציג התובע הסדר טיעון שאליו והגיע עם הנאשם האם קוימו הוראות החוק לעניין זכויותיה של נפגעת העבירה, לרבות אם הובאו פרטיו של הסדר הטיעון במוצע בפניו לפני נפגעת העבירה.

לפני גז"ד הקובע את עונש הנאשם, יש את שלב הטיעונים לעונש בו נפגע העבירה ישמיע את דבריו בשלוש דרכים: 1. הצהרת נפגע- בכתב 2. תסקיר נפגע- דו"ח של עובד סוציאלי. 3. עדות לעונש- בהסכמתו של נפגע העבירה.

עם זאת, **ס' 21 לחוק** קובע כי אי קיום זכות מהזכויות הקבועות בחוק אין בהן כשלעצמן לפסול הליך פלילי או להוות עילה למשפט פלילי/אזרחי נ' הרשות הציבורית (הפרקליטות) או עובד ציבור (הפרקליט). לכן, גם אם לא נשמע קולה, אין הדבר מביא לפסילת ההליך. אם כי לפי סיפא ס' 21 "אין בהוראות סעיף זה למנוע נקיטת הליך משמעתי לפי כל דין"- כן שזוהי הדרך היחידה העומדת בפני הנפגעת.

שאלה מס' 4 (10 נק')

(בהמשך להנ"ל): טרם מתן גזר הדין, ביקש סנגורו של הנאשם להפנותו לבית משפט קהילתי. האם אפשרי במקרה זה? האם מתאים? מהם התנאים?

ראשית, אציין כי ההפנייה לבית משפט קהילתי מותנית בהסכמת הנאשם ("המשתתף") ובהודאה שלו בביצוע העבירה. הליך זה מהווה חלופה להליך הפלילי הסטנדרטי וככל שהנאשם יסיים בהצלחה את התוכנית הטיפולית, יהווה הדבר חלופה לעונש המאסר שהיה מוטל עליו. אי שיתוף פעולה של הנאשם עם התוכנית הטיפולית מפסיק את ההליך ושולח את הנאשם לכלא אוטומטית.

כן, בכדי להפנותו לבית משפט קהילתי, תחילה על שופט מוקד להחליט אם מתאים להליך חלופי זה. אם מתאים - יש לקבל תסקיר על הנאשם, וכן יש על הנאשם להודות בעבירות בהסדר טיעון. באם אלו מתקיימים - מופנה לתחילת הליך קהילתי.

בהחלטה להעביר את התיק הפרקליטות שוקלת שורה ארוכה של שיקולים ובראשם האינטרס הציבורי (חומרת העבירה, פגיעה בקורבנות והרתעה) ובמיצוי ההליך הפלילי עם נאשם מסוים והטלת עונש הולם בגין המעשים שביצע.

אחת ממטרות בית המשפט הקהילתי היא להתמודד עם תופעת הפשיעה הלא חמורה (עבירות קלות/בינוניות) - למשל, עבירות מין במשפחה/תיק רצח לא יגיעו לקהילתי. במקרה שלנו מדובר על שני מעשים מגונים וכן התפרצות למקום מגורים. לטעמי, מדובר בעבירות שאני נוטה לסווגן כחמורות (לאור מתחמי הענישה הנהוגים כפי שהוצג בשאלה 1, המלמדים על חומרת המעשים) ולכן לדידי אין המקרה של הנאשם מתאים לפנייה להליך קהילתי.

שאלה מס' 5 (5 נק')

לאחר שהות מסוימת של שלוש שנים בכלא, התכנסה ועדת שחרורים בעניינו. מה השיקולים הקונקרטיים שהייתם מציגים מצידו של הנאשם? מהם השיקולים של התביעה?

ס' 9 לחוק שחרור על תנאי ממאסר:

(שיקולים התלויים בהתקיימותם או לאו ובהתאם לכך יהוו שיקולים מצד הנאשם/התביעה. כאשר מהווים שיקול שלא לשחרר- תטען המדינה, ככל שלטובת שחרור- יטען מצד הנאשם)

1. קיומן/היעדרן של עבירות משמעת בזמן המאסר.

2. השתמש/לא בסמים.

וכן,

מצד הנאשם-

1. באם זקוק לטיפול רפואי דחוף בשל נסיבות רפואיות (עומד למות/זקוק לחמצן)- יהווה שיקול לטובתו (א7).

2. שיקול כלכלי/תועלתני לפיו החזקת אסיר בישראל עולה כסף רב (שיקול שלא נמנה במפורש בחוק).

3. עבד במסגרת המאסר (ס' 9).

4. טיפולי/שיקומי- הזדמנות לאסיר לעבור תהליך טיפולי במסגרת הכלא. שיקול משמעותי.

מצד התביעה-

1. חומרת העבירה המיוחסת, הרשעותיו הקודמות של הנאשם- ובייחוד כאשר מדובר באותן עבירות.

2. ס' 10(א) לחוק(ופס"ד שקולניק)- מקרה בעל חומרה ונסיבות מיוחדות כך ששחרור האסיר יפגע באמון הציבור במערכת המשפט(אינטרס ציבורי).

3. מעורבות בפעילות עבריינית בכלא ככל שהייתה(ס' 9).

4. זכה בעבר לשחרור מוקדם וחזר לבצע עבירות(ס' 9)- על רקע עברו הפלילי, כנראה שנאסר בעבר. ככל שזכה לשחרור מוקדם-לרעתו.

5. מידע מודיעיני המצביע על התנהגות שלילית בכלא(ס' 9)- ככל שיש.